

Plăcerea lui Dumnezeu pentru Fiul Său

25 Ianuarie 1987, de John Piper.

Tema: Dumnezeirea lui Cristos

Seria: *Plăcerile lui Dumnezeu*

Matei 17:5 „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea...*”

Introducere

Începem o nouă serie de mesaje în această dimineață, care va dura, cu ajutorul lui Dumnezeu, până în dimineața zilei de Paști, din 19 Aprilie. Așa că aș dori să încep prin a explica modul în care am ajuns să dezvolt această serie de mesaje.

„A vedea” înseamnă „a deveni”

Când vine vorba de înțelegerea a ceea ce ar trebui să se întâmple în actul predicării, de obicei mă ghidez după câteva texte biblice, în special după 2 Corinteni 3:18, care spune că: „*Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului*”. Cred că acest text ne învață că una dintre modalitățile prin care suntem schimbați progresiv în asemănarea cu Cristos este aceea de a privi slava Lui. „*Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui...*”. Modalitatea prin care poți deveni tot mai mult asemenea Domnului Isus este aceea de a-ți aținti privirea spre slava Lui și de rămâne cu ea ațintită acolo.

Vedeți, de atâtea ori fredonăm muzica preferată, vorbim cu accentul zonei noastre, suntem politicoși cu părinții noștri, și, în mod natural, tindem să imităm persoanele pe care le admirăm cel mai mult. Și vreau să vă spun că la fel este și în domeniul spiritual. Dacă ne ațintim privirea asupra lui Dumnezeu și avem mereu slava Sa sub privirile noastre vom fi schimbați tot mai mult în asemănare cu El. Dacă adolescenții au tendința de a-și face freza ca și vedetele pe care le admiră, cu cât mai mult creștinii ar trebui să-și modeleze caracterul asemenea Dumnezeului pe care-l adoră. În această tranzație spirituală „a vedea” nu înseamnă doar „a crede”, ci și „a deveni”.

Predicarea ca reprezentarea a slavei lui Dumnezeu

Leția despre predicare pe care am învățat-o din aceste principii este aceea că o predică trebuie să fie o portretizare a gloriei lui Dumnezeu, pentru că scopul predicării este schimbarea oamenilor în asemănarea cu Dumnezeu. Cred că acest lucru se potrivește cu perspectiva lui Pavel despre predicare, deoarece doar patru versete mai jos, în 2 Corinteni 4:4, el descrie conținutul predicării sale ca fiind „*lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu*”. Și alte două versete mai jos, în versetul 6, el îl descrie doar puțin mai diferit, ca fiind „*lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos*”. Așadar, potrivit lui Pavel, predicarea este un mijloc de transmitere a luminii în inima întunecată a bărbaților și femeilor.

În versetul 4, lumina este numită „lumina Evangheliei”, și în versetul 6, lumina este numită „lumina cunoașterii”. În versetul 4, Evanghelia este „Evanghelia slavei lui Cristos”; și în versetul 6, cunoașterea este „cunoașterea slavei lui Dumnezeu”. Deci, în ambele versete, lumina transmisă în inimă este lumina slavei – a slavei lui Cristos și a slavei lui Dumnezeu.

Dar acestea nu sunt două feluri diferite de slavă. În versetul 4, Pavel vorbește despre slava lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu, iar în versetul 6 vorbește despre slava lui Dumnezeu care strălucește pe fața lui Isus Cristos. Prin urmare, lumina transmisă prin predicare este o lumină a slavei, și putem vorbi despre această slavă ca fiind slava lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu, sau slava lui Dumnezeu reflectată perfect în Cristos.

Predicarea este portretizarea sau înfățișarea sau prezentarea slavei divine în inimile bărbaților și femeilor (cf. 4:4-6), astfel încât, privind spre această slavă, să fie schimbați în asemănarea cu Domnul, din slavă în slavă (cf. 3:18).

Cunoscut din experiență da fiind adevărat

Aceasta nu este o afirmație artificială sau pur intelectuală, ci este exact ceea ce știu că e adevărat din propria-mi experiență (la fel ca mulți dintre voi!). A-L vedea pe Dumnezeu așa cum este cu adevărat s-a dovedit a fi, iar și iar, cea mai puternică și convingătoare forță în a mă motiva să perseverez în căutarea mea după sfințenie și bucurie în El. Tu și cu mine știm din experiență că rădăcina conflictelor din sufletul omului este, de fapt, un conflict între două feluri de slavă – slava lumii, cu toate plăcerile ei de-o clipă pe care le oferă, și slava lui Dumnezeu împreună cu toate plăcerile eterne pe care le oferă. Aceste două feluri de slavă sunt mereu în competiție pentru supunerea, admirația și delectarea inimilor noastre. Și rolul predicării este acela de a expune și descrie și portretiza și înfățișa slava lui Dumnezeu într-o așa manieră încât excelența ei superioară și valoarea ei să strălucească în inima ta astfel încât să fii schimbat din slavă în slavă.

Privocarea cu care se confruntă predicatorul

Aceasta înseamnă că, în calitate de predicator, eu sunt confruntat constant cu întrebarea: Cum pot prezenta cel mai bine slava lui Dumnezeu, astfel încât un mare număr de oameni să o vadă și să fie schimbați prin ea? În timp ce-mi puneam această întrebare, în timpul vacanței mele de acum două săptămâni, un răspuns proaspăt mi-a venit în minte.

Am citit din nou o parte din cartea lui Henry Scougal „Viața lui Dumnezeu în sufletul omului” [*The Life of God in the Soul of Man*] și am observat că el face următorul comentariu pătrunzător: „Valoarea și excelența unui suflet se măsoară prin obiectul iubirii sale” (p. 62). Această afirmație m-a frapat și am realizat că este foarte adevărată. Atunci mi-a venit gândul că, dacă acest lucru este adevărat pentru om, așa cum spune Scougal, cu siguranță este adevărat și pentru Dumnezeu: „Valoarea și excelența sufletului lui DUMNEZEU sunt măsurate prin prisma obiectului dragostei Sale.” Așa că am căutat în Sfânta Scriptură timp de mai multe zile, încercând să găsesc toate pasajele care

vorbesc despre obiectul dragostei, bucuriei și plăcerii lui Dumnezeu. Rezultatul este o serie de 13 mesaje intitulată „Plăcerile lui Dumnezeu”.

Așadar, rugăciunea mea, și nădăjduiesc că va fi și rugăciunea ta, este ca, pe măsură ce vom descoperi obiectele plăcerii lui Dumnezeu, să vedem excelența și valoarea sufletului Său; și văzând excelența și valoarea sufletului Său, să vedem slava Lui; și văzând slava Lui, să fim schimbați din slavă în slavă asemenea chipului Său; și, pe măsură ce vom fi schimbați asemenea Lui, să confruntăm acest oraș și oamenii nemântuiți din această lume cu mărturia vie a marelui și irezistibilului nostru Mântuitor. Fie ca Domnul să fie încântat în a ne trimite o mare trezire spirituală, marcată de dragostea, sfințenia și puterea Sa, pe măsură ce ne vom uita la El și ne vom ruga cu seriozitate în următoarele 13 săptămâni!

Prezentare

Pentru a prezenta valoarea sufletului lui Dumnezeu, potrivit cu obiectul dragostei Sale, trebuie să începem cu începutul. Lucrul cel mai important și fundamental pe care-l putem spune despre plăcerile lui Dumnezeu este că El Își găsește plăcerea în Fiul Său. Voi încerca să dezvolt acest adevăr prin intermediul a cinci afirmații:

1. Dumnezeu Își găsește plăcerea în Fiul Său.

În Matei 17, Isus îi ia pe Petru, Iacov și Ioan pe un munte înalt. Când rămân numai ei singuri, ceva uimitor se întâmplă. Dintr-o dată, Dumnezeu Îi dă lui Cristos o înfățișare glorioasă. Versetul 2 spune că: „*El S-a schimbat la față înaintea lor. Fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina*”. Apoi, în versetul 5 ni se spune că: „*un nor luminos i-a umbrit cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!»*”

Mai întâi, Dumnezeu le oferă ucenicilor un crâmpoi din adevărata slavă cerească a lui Isus. La acest lucru se referă Petru în a doua sa epistolă, când spune că: „*[Isus Cristos] a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă*”, iar apoi, Petru relatează cum Dumnezeu Și-a descoperit inima Sa pentru Fiul Său și a spus două lucruri: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit*” și „*în [El] Îmi găsesc plăcerea*” (2 Petru 1:17).

El mai spune acest lucru într-o altă ocazie, și anume: la botezul lui Isus. După ce Duhul Sfânt a coborât și L-a uns pe Isus pentru lucrarea mesianică (ceea ce înseamnă iubire și sprijin din partea Tatălui), cerurile se deschid și vocea Tatălui se aude spunând: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea*” (Matei 3:17).

Și în Evanghelia lui Ioan, Isus vorbește de mai multe ori despre dragostea Tatălui pentru El. De exemplu, în Ioan 3:35 citim astfel: „*Tatăl Îl iubește pe Fiul și I-a dat toate lucrurile în mâna Lui*”. Ioan 5:20: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face*”. (Vezi, de asemenea, și Matei 12:18 unde Matei citează din Isaia 42:1 cu referire la Isus: „*Iată Robul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea*”. Cuvântul evreiesc tradus prin „plăcere” este *ratsah*, care înseamnă „delectare, desfătare”.)

Deci, prima noastră afirmație este aceea că Dumnezeu Tatăl Îl iubește pe Fiul, nu doar cu lepădare de sine și sacrificiu, ci cu dragoste, desfătare și plăcere. El este pe deplin

încântat de Fiul Său. Sufletul Său se delectează în Fiul Său! Când se uită la Fiul Său, El Se bucură, admiră și savurează ceea ce vede.

2. Fiul lui Dumnezeu are plinătatea dumnezeirii

Acest adevăr ne va feri de interpretarea greșită a primei afirmații. S-ar putea să fii de acord cu afirmația că Dumnezeu Își găsește toată plăcerea în Fiul Său, dar să faci greșeala de a crede că Fiul este doar un om extraordinar de sfânt pe care Tatăl L-a adoptat ca Fiu al Său datorită faptului că Își găsește plăcerea în El atât de mult. Dar Coloseni 2:9 ne oferă o perspectivă foarte diferită asupra acestor lucruri, când spune că: „În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii”. Fiul lui Dumnezeu nu este doar un om ales. El are în Sine toată plinătatea dumnezeirii.

Apoi, și Coloseni 1:19 se referă la această plăcere a lui Dumnezeu: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El”. Sau ai putea să spui (așa cum o face traducerea NIV) că: „Dumnezeu a fost mulțumit în a-Și vedea toată plinătatea locuind în El”. Cu alte cuvinte, a fost plăcerea lui Dumnezeu să facă acest lucru. Dumnezeu nu caută peste tot în lume ca să găsească un om care să se califice pentru delectarea Lui și pe care apoi să-l adopte ca Fiu al Său, ci, mai degrabă, Dumnezeu Însuși a luat inițiativa de a-Și dăruia plinătatea Fiului Său în actul întrupării. Sau am putea spune că El a luat inițiativa de a îmbrăca plinătatea dumnezeirii Lui cu natura umană. Și Coloseni 1:19 spune că Dumnezeu a fost încântat să facă acest lucru! A fost plăcerea și încântarea Sa.

Omenește vorbind, am fi tentați să spunem că Dumnezeu nu a găsit un Fiu care să-I fi fost plăcut, și atunci a creat unul. Dar această afirmație, de asemenea, ar fi foarte înșelătoare, deoarece această plinătate a dumnezeirii, care acum locuiește trupește în Isus (cf. Colos. 2:9), exista deja în formă personală înainte de a lua o natură umană în Isus. Acest lucru ne împinge înapoi în Dumnezeire, și la cea de-a treia afirmație.

3. Fiul în care Dumnezeu Își găsește plăcerea este imaginea și reflectarea lui Dumnezeu, și este, prin urmare, Dumnezeu Însuși.

Aici, în Coloseni 1:15, Pavel spune: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel Întâi-născut din toată zidirea [El este cel care are mărețul statut de Fiu Divin peste toată creația, după cum arată următoarea expresie], pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ”.

Fiul este imaginea Tatălui. Ce înseamnă acest lucru? Înainte de a spune, să luăm în considerare și alte denumiri similare. În Evrei 1:3, spune despre Fiul că: „El este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”. În Filipeni 2:6, Pavel spune că: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob...”.

Deci, Fiul în care Dumnezeu Își găsește plăcerea, este propria-I imagine (chip); El reflectă slava Lui; este întipărirea naturii Lui; există chiar în forma Lui și este egal cu Dumnezeu. Prin urmare, nu ar trebui să fim surprinși când citim ceea ce spune apostolul Ioan în Evanghelia sa, și anume, că: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

Deci, ar fi total greșit să spunem că Fiul în care Dumnezeu Își găsește plăcerea a fost făcut sau creat în momentul întrupării sau în orice alt moment. „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu*”. Atâta timp cât Dumnezeu a existat, a existat și Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, care Și-a asumat o natură umană în Isus Cristos. Acum putem avea o idee mai clară a ceea ce Biblia vrea să spună atunci când Îl numește pe Isus imaginea, sau reflectarea, sau întipărirea, sau forma lui Dumnezeu, și că este egal cu Dumnezeu.

Din veșnicia trecută, realitatea cea mai evidentă este următoarea: Dumnezeu a existat întotdeauna. Acesta este un mare mister, deoarece este foarte greu pentru noi să ne gândim că Dumnezeu nu are început, ci a existat dintotdeauna, din vecii vecilor, fără ca cineva sau ceva să-i cauzeze existența – aceasta este realitatea în cea mai pură formă, pe care fiecare dintre noi trebuie să o recunoască, indiferent dacă îi place sau nu.

Biblia ne învață că acest Dumnezeu veșnic a avut întotdeauna:

- O imagine perfectă a Lui Însuși,
- O reflecție perfectă a esenței Sale,
- O întipărire perfectă sau o amprentă a naturii Sale,
- O formă perfectă sau o expresie a slavei Sale.

Suntem la un pas de inefabil^{*} aici, dar poate că am putea îndrăzni să spunem măcar acest lucru: atâta timp cât Dumnezeu a fost Dumnezeu, El a fost conștient de Sine Însuși, și imaginea pe care o are despre Sine este atât de perfectă, completă și deplină pe cât este reprezentarea Sa vie și personală. Și această imagine vie și personală sau această reflecție sau formă a lui Dumnezeu este Dumnezeu, mai precis este Dumnezeu Fiul. Și, prin urmare, Dumnezeu Fiul este co-etern cu Dumnezeu Tatăl și egal în esență și slavă.

4. Plăcerea lui Dumnezeu pentru Fiul Său este plăcerea pentru Sine Însuși

Din moment ce Fiul este chipul lui Dumnezeu, reflecția lui Dumnezeu, întipărirea lui Dumnezeu, și forma lui Dumnezeu, egal cu Dumnezeu, El este, cu adevărat, Dumnezeu, și, prin urmare, plăcerea lui Dumnezeu pentru Fiul este plăcerea pentru Sine. Așadar, bucuria originală, primară, profundă și fundamentală a lui Dumnezeu este bucuria propriei perfecțiuni reflectată în Fiul Său. El Îl iubește pe Fiul și Își găsește desfătarea și plăcerea în El, deoarece Fiul este Dumnezeu Însuși.

S-ar putea ca la început această afirmație să sune oarecum vanitos, orgolios și egoist, deoarece acest lucru ar fi adevărat cu privire la noi în momentul în care ne-am găsi cea mai profundă bucurie atunci când ne-am privi în oglindă. Am fi, cu adevărat, vanitoși, încrezuți, orgolioși și egoiști.

Dar de ce? Pentru că am fost creați pentru ceva infinit mai bun și mai nobil și mai mare și mai profund decât auto-contemplarea. Pentru ce anume? Pentru contemplarea și plăcerea lui Dumnezeu! Orice mai puțin decât aceasta ar însemna idolatrie. Dumnezeu este cea mai glorioasă dintre toate ființele din univers. A nu-L iubi și a nu-ți găsi plăcerea în El reprezintă cea mai mare insultă la adresa Lui.

Dar acest lucru este valabil și pentru Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să nu insulte ceea ce este atât de infinit în frumusețe și slavă? Cum ar putea El să nu comită un act de idolatrie? Nu există decât un singur răspuns posibil: Dumnezeu trebuie să iubească

^{*} Ceva ce nu poate fi exprimat în cuvinte, indescriptibil.

și să-Și găsească plăcerea în propria-I frumusețe și perfecțiune, care sunt mai presus de orice lucru. Pentru noi, a face acest lucru în fața oglinzii este esența mândriei; pentru Dumnezeu, în schimb, a face acest lucru în fața Fiului Său este esența neprihăririi (dreptății).

Oare nu înseamnă esența neprihăririi să fii mutat de desfătarea perfectă în ceea ce înseamnă slava perfectă? Și nu este opusul neprihăririi stabilirea plăcerilor noastre cele mai înalte pe lucrurile de cea mai mică valoare? Și astfel, dreptatea lui Dumnezeu este zelul, bucuria și infinita-I plăcere pe care le are pentru propria-I valoare și slavă. Și dacă ar fi să acționeze vreodată contrar acestei pasiuni eterne pentru perfecțiunea Sa, ar fi nedrept și idolatru.

Aici se află cel mai mare obstacol în calea mântuirii noastre: cum ar putea un Dumnezeu atât de drept să-Și concentreze afecțiunea asupra unor păcătoși ca noi? Dar, de asemenea, aici se află temelia mântuirii noastre, pentru că, prin Fiul Său, Tatăl a făcut posibil pentru mine, un păcătos nevrednic, să fiu iubit și acceptat, deoarece prin moartea Fiului, El a îndepărtat toate insultele și injuriile pe care le-am adus slavei Tatălui prin păcatul meu.

Vom vedea acest lucru din nou și din nou în următoarele săptămâni – cum plăcerea infinită a Tatălui pentru perfecțiunile Sale, este izvorul mântuirii, al speranței și al veșnicei noastre bucurii. Astăzi este doar începutul. Închei cu cea de-a cincea și ultima afirmație. Dacă Scougal are dreptate – că valoarea și excelența unui suflet este măsurată prin obiectul (și aș adăuga eu, prin intensitatea) dragostei sale, atunci...

5. Dumnezeu este cea mai perfectă și valoroasă Ființă din univers

De ce? Pentru că El L-a iubit pe Fiul Său, imaginea propriei Sale slave, cu o infinită și perfectă energie, din veșnicie. Cât de slăviți și fericiți trebuie să fi fost Tatăl și Fiul având Duhul iubirii alături din veșnicie.

Să stăm în adorare față de acest mare Dumnezeu! Și să ne lepădăm de toate resentimentele noastre triviale și de toate plăcerile trecătoare și de preocupările mărunte ale vieții și să ne alăturăm Tatălui în bucuria pe care o are pentru perfecțiunea Sa, și anume: pentru Fiul Său! Să ne rugăm:

Dumnezeul nostru infinit, etern și drept, mărturisim că adesea Te-am minimalizat și ne-am înălțat pe noi înșine în centrul plăcerilor noastre, unde doar Tu ai dreptul, prin Fiul Tău, să stai. Ne pocăim și ne întoarcem de la greșelile noastre, și, cu bucurie, stăm în adorare față de Ființa Ta veșnică și atot-suficientă, în părtășie cu Sfânta Treime. Și rugăciunea noastră, în cuvintele Fiului Tău (Ioan 17:26), este ca iubirea cu care L-ai iubit pe El să locuiască în noi și El să locuiască în noi, ca să putem fi luați în părtășia bucuriei și să fim făcuți părtași ai acestui minunat și veșnic ocean de dragoste. Amin.

© Desiring God

Permisuni: Aveți dreptul și sunteți încurajați să reproduceți și să distribuiți acest material în orice format, dacă nu se alterează formularea sub orice formă, și dacă nu se cere plată dincolo de costul de reproducție. Pentru postări online un link către acest

Traducere: Bebe Ciaușu - <http://gtgospel.wordpress.com>

document pe pagina noastră web este de preferat. Pentru orice excepție de la acestea trebuie primit acordul de la Desiring God.

Vă rugăm să includeți următoarea declarație pe orice copie distribuită: De John Piper.
© Desiring God. Website: desiringGod.org